rum, seu quavis alia ratione, vel causa in hujusmodi electione intervenerint quovis modo, ex certa scientia, & Apostolicæ plenitudine potestatis.

§.6. Omnibus verò interim fidelibus vassallis, & subditis præfati Imperii, cujuscumque conditionis existant, etiamsi regali, aut Pontificali dignitate præfulgeant, districtè præcipimus, quatenus præfato Imperatori (ut tenentur) efficaciter pareant, & intendant.

Nulli ergo, &c.

Datum Romæ apud S. Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quadringentesimo secundo, XIV. Kalend. Aprilis, Pontificatus nostri anno 6.

CALLISTUS TERTIUS PONT. CCXIII.
ANNO DOMINI MCDLV.

CAllistus III. Hispanus, Valentinus, Alfonsus Borgia antea vocatus, patre Joanne, Presbyter Cardinalis tituli SS. Duodecim Apostolorum, Creatus 6. Idus Aprilis anno Domini 1455. Coronatus 5. Kal. Maii, eodem anno. Sedit annos tres, menses quatuor. Creavit Cardinales 9. Obiit 8. Idus Augusti, anno Domini 1458. Vacavit sedes dies 12.

I. Thesaurarius, & Clerici Reverend. Cameræ Apostolicæ, veri familiares Papæ, ejusque & Sedis Apostolicæ Capellani esse declarantur

Alia Thesaurarii privilegia, & jurisdictionem, vide infra in const. 100. Sixti V. In conferendis, ubi plenè dicam. Clericorum verò vid. in const. 12. Alex. VI. Etsi ex, cum ibi indicandis.

CALLISTUS EPISCOPUS, Servus Servorum Dei: Ad futuram rei memoriam.

QUÆ laudabili & provida prædecessorum nostrorum ordinatione gesta, seu approbata, vel statuta sunt, opportunis nos decet favoribus prosequi, & efficacem operam adhibere circa observantiam eorundem.

§. 1. Dudum siquidem Eugenius Papa IV. prædecessor noster.

Omittitur residuum, quia ipsa bul. Eug. est sup. inter.

§. 2. Et subsequenter præfato prædecessore rebus humanis exempto, per piæ mem. Nicolaum Papam V. etiam prædecessorem nostrum, accepto quod in præfata Camera Clerici supernumerarii hujusmodi adeo excreverant, ut sæpè contingeret plures uno, & eodem tempore ad hujusmodi peragendum officium in ipsa Camera simul sedere, confusio quædam inter eos oriebatur. Itaque ipsius officii quod inter cætera Rom. Cur. officia insigne & præcipuum existit, auctoritas non parum minui videbatur, quodque ea quæ in eadem Camera, secus ab iis qui intra septenarium numerum juxta statutorum ordinationem, & capitulorum continentiam hujusmodi tractabantur, ex supernumerariorum multitudine prædictorum, facile in publicam vulgi notitiam deveniebant. Idem Nicolaus prædecessor inconvenientibus hujusmodi salubriter obviare volens, Motu proprio, auctoritate Apostolica, ex certa scientia, per alias suas literas decrevit, & statuit, & etiam ordinavit, quod omnes, & singuli extra septenarium numerum Clericorum participantium, tam à Nicolao, quàm Eugenio prædecessoribus præfatis eatenus creati, & in posterum creandi, quos in dicta Camera quandocumque & quotiescumque fieret, seu teneretur adesse contingeret, postquam audientiam in ea proponentibus pro tempore noverint datam, sive præstitam, ipsique omnes ut est moris, licentiati forent, simul cum illis exire, dictisque numerariis ut se invicem claudere, & super causis proponentium hujusmodi deliberare, ac super cæteris expediendis ejusdem Cameræ negotiis consulere, & determinare valerent, omninò cedere, ipsosque quietos dimittere, & à deliberationibus & consultationibus hujusmodi prorsus se retrahere & abesse deberent, ac etiam tenerentur. *[...]tationibus abstinere, & à Camera clausa exire debere decrevit.*

§. 3. Nec aliquis eorum quovis quæsito colore contra præmissa, vel aliquid præmissorum, quicquam impetrare, seu alias quomodolibet attentare præsumeret. Volens quemlibet supradictorum hujusmodi, excommunicationis sententiam, ac reatum perjurii, officii sui, omnisque ejus privilegii, immunitatis & prærogativæ amissionem incurrere ipso facto, prout in singulis Eugenii, & Nicolai prædecessorum hujusmodi literis, quarum tenores pro expressis haberi volumus, continetur.

§. 4. Cum itaque sicut etiam accepimus, inter alia ejusdem Cameræ statuta, ut præmittitur confirmata, diutiusque laudabiliter observata, caveatur expresse, quod ex ipsis septem numerariis, illi qui publicæ vel privatæ rei causa absentes fuerint, nihil omninò percipere aut petere valeant, nisi duarum ex tribus partibus voto decernatur; ita quod emolumenta quæ absentibus, si præsentes essent contingere deberent, haberent, inter superstites præsentes dividi.

§. 5. Tamen ipso Nicolao adhuc in humanis agente execrabilis quorundam ambitio, avaritiæque cæcitas eorum oculos adeo excæcavit, ut post & contra statutorum & ordinationum hujusmodi confirmationes, approbationes, ac in contravenientes sententiarum promulgationes, illa infringere temerè satagentes, excommunicationis sententiam, perjuriique reatum non formidantes, importuna eorum instantia, ab eodem Nicolao prædecessore, non tam obtinuerunt, quam extorquere præsumpserunt, se nedum ad locum Numerariorum absentium, & vota danda, sed etiam ad emolumenta, ipsis Numerariis propter earundem absentiam denegata recipi, & admitti, licet de facto, in eorundem Numerariorum præsertim præsentium Clericorum præjudicium, non modicum atque damnum.

§. 6. Nos igitur nostrorum prædecessorum vestigiis inhærentes, ac tales præsumptores contra statuta hujusmodi admissos, ne id aliis trahi valeat in exemplum, amoventes, amotosque fuisse, & esse nuntiantes, Motu proprio, non ad eorundem Clericorum vel aliorum pro eis nobis super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed de nostra mera liberalitate, ex certa scientia omnes & singulas Eugenii & Nicolai prædecessorum statutorum eorundem confirmatorias literas, ipsa statuta concernentes, harum serie innovamus, confirmamus, & approbamus, ac plenam roboris firmitatem obtinere velle decernimus, eaque de cætero juxta eorum continentiam atque formam inviolabiliter observari volumus, & mandamus. Decernentes, per receptionem & admissionem præsumptorum & amotorum eorundem, necnon quorumcum-

que per eos perceptorum fructuum perceptionem, nullum Clericis & statutorum observationi hujusmodi, præjudicium generari potuisse sive posse.

Statutisque & bullis prædictis nonnisi certa hic datis forma derogari posse decernit.

§.7. Et nihilominus motu & auctoritate, & scientia similibus, hac irrefragabili constitutione statuimus, & ordinamus, quod etiam sub prædictis excommunicationis & perjurii pœnis, nullus de cætero prætextu quarumcunque literarum etiam Apostolicarum à nobis, seu de mandato nostro emanatarum, nisi in illis præsentium de verbo ad verbum insertio fiat, ad hujusmodi absentium emolumenta, seu àd vota exhibenda, vel alias contra statuta ipsos exercenda, recipi, vel admitti. Decernentes omnes & singulas, per quoscumque impetrandas literas, jussiones, & mandata, ad id non extendi: Clericosque seu gentes Cameræ hujusmodi, illis contra tenorem statutorum suorum, obedire non teneri, vel ad id à quoquam quavis auctoritate coarctari, seu propterea interdici, suspendi, vel excommunicari non posse. Irritum & inane, si secus super iis, à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter attentatum forsan est hactenus, vel in posterum contigerit attentari.

Thesaurario & Clericis numerariis, privilegia conceduntur.

§.8. Præterea ut eo magis se nobis & Apostolicæ Sedi devotiores exhibeant, quo ex hoc à nobis conspexerint se majoribus attolli favoribus & gratiis, Thesaurarium, & singulos septem Clericos ipsos, nostros & Sedis præfatæ veros Capellanos, ac etiam nostros veros familiares, & continuos commensales fuisse, & esse harum serie nuntiamus, eosque tales tam in assecutione beneficiorum, sub eorum expectativis gratiis sibi pro tempore concessis, quàm alias reputamus, ac omnibus & singulis illis prorsus similibus privilegiis, gratiis, concessionibus, antelationibus, prærogativis, favoribus, & indultis, quibus alii familiares nostri continui commensales utuntur, & gaudent, seu uti & gaudere poterunt in futurum, uti pariter & gaudere potuisse, atque posse, & debere motu, auctoritate & scientia præmissis decernimus, & etiam declaramus, volumusque & concedimus per præsentes. Nulli ergo, &c.

Dat. P. An. 1. die 8. Maii.

Dat. Romæ apud S. Petrum, Anno Incarn. Dominicæ Millesi. quadrin. quadragesimo quinto, 8. Idus Maii, Pont. nostri Anno 1.

II. Declaratio, quod Canonici Congregationis S. Salvatoris, Ordinis S. Augustini, sunt veri Canonici regulares d. Ordinis, eorumque privilegiis omnibus perfruantur.

Hanc eandem declarationem deinde prodiit Iul. II. in const. 30. Inter cæteros, ubi notabo.

Edita An. D. 1456.

CALLISTVS EPISCOPVS,
Servus Servorum Dei: Ad perpetuam rei memoriam.

...xordium.

SAcræ merita religionis, sub qua dilecti filii Prior generalis & Canonici de Congregatione S. Salvatoris, Ordinis S. Augustini, in humilitatis spiritu devotum, & sedulum exhibent Altissimo famulatum, non indigne merentur, ut votis eorum, in iis quæ favoris sunt & gratiæ, Apostolici favoris præsidium liberaliter impendamus.

Congregationis supplicatio, re obtinenda subsequenti declaratione.

§.1. Sanè pro parte Prioris & Canonicorum prædictorum, nobis nuper exhibita petitio continebat, quod ipsi quibus ab Apostolica Sede per ejus literas, ut omnibus & singulis privilegiis, indulgentiis, gratiis, exemptionibus & libertatibus, aliis Canonicis regularibus dicti Ordinis generaliter concessis, & quibus ipsi Canonici regulares & eorum loca in genere potiuntur, & gaudent, ipsi quoque & eorum domus potiri & gaudere valeant concessum fore dignoscitur, ex certis eorum animos moventibus rationabilibus causis, cupiunt se fore veros dicti Ordinis regulares Canonicos, per Sedem prædictam declarari, & pro talibus in posterum ubique censeri. Quare pro parte Prioris & Canonicorum prædictorum, asserentium, quod ipsi secundum regularia instituta dictorum Canonicorum regularium profitentur & degunt, ac Rochettum prout alii Canonici prælibati deferunt, nobis fuit humiliter supplicatum, ut ipsorum voto super hoc opportunè providere de benignitate Apostolica dignaremur.

§.2. Nos igitur hujusmodi supplicationibus inclinati Priorem & Canonicos de Congregatione hujusmodi, fuisse & esse veros Canonicos regulares dicti Ordinis, auctoritate Apostolica & ex certa scientia tenore præsentium declaramus. Decernentes quod ipsi de cætero perpetuis futuris temporibus pro talibus censeri, haberi, & reputari, necnon omnibus & singulis preeminentiis, etiam in publicis actibus, ac privilegiis & gratiis quibus præfati Canonici regulares, generaliter potiuntur & gaudent, potiri & gaudere debeant, ut existentes veri Canonici regulares Ordinis prælibati. Ac mandantes quorumcumque locorum diœcesanis, ut eos pro talibus in singulis publicis & aliis actibus censeri faciant, ac etiam reputari.

§.3. Non obstantibus constitutionibus & ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Nulli ergo, &c. Si quis autem, &c.

Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ 1356. xvj. Kal. Junii, Pont. nostri anno 2.

III. Fratres Ordinis B. Mariæ de Mercede Redemptionis Captivorum, ad Ordines Mendicantium transire non possint, cùm respectu quarti voti illa strictior videatur.

Hoc ultimum corrigit Clem. VIII. in const. 46. Nuper. Et de toto materia hujus Ordinis notavi sup. in const. 9. Greg. IX. Devotionis.

CALLISTVS EPISCOPVS,
Servus Servorum Dei: Ad futuram rei memoriam.

Edita ... 1457.

SUper gregem Dominicum nostræ vigilantiæ divinitus creditum, intenti speculatoris officium exercentes, erga singulos regulares Ordines aciem nostræ considerationis intendimus, & eorum status perspicaciter meditamur. Et quia quorum regulæ laxiores, quorumve arctiores existant, ex multis argumentis colligimus, personas illas, quæ de aliquo eorundem, in quo sunt superna vocatione vocati, ad alios Ordines leviter transmigrarunt, & quæ per ambitionis devium ab eorum obedientiis temere recesserunt, ad Priorem causam, si arctior fuerit, reduci mandamus, prout eorum saluti, & Ordinum eorundem decori conspicimus expedire.

§.1. Cum itaque sicut exhibita nobis pro parte dilectorum filiorum Magistri Generalis, & Definitorum generaliũ, & Provincialium Capitulorum Fratrum Ordinis B. Mariæ de Mercede redemptionis Captivorum, petitio continebat, quod nonnulli ex fratribus ejusdem Ordinis expresè professi, vocatione sua non contenti, & immemores, quod ipsi voluntatem propriam abnegantes, semetipsos pro redemptione Captivorum qui in potestate infidelium duræ servituti subjiciuntur, Altissimo devoverunt, profitentes se paratos, etiam pro unius redemptione captivi, non modo seipsos captivitati Paganorum in excambium tradere, sed etiam, si opus foret mortem & tormenta quælibet tolerare, se ab hujusmodi sancti voti jugo, auctoritate propria subtrahendo ad Mendicantium, seu aliorum Ordinum Monasteria, sive domos evolaverint. Nonnulli verò ex eisdem, habitu retento, sed obedientiæ fræno effracto, per Curias Prælatorum, aut Regum, Reginarum, aut aliorum sæcularium Principum, in opprobrium dicti Ordinis hinc inde discurrant, & varia scandala sæpenumero pariant.

§.2. Nos meditantes, quod ex accessione emissionis posterioris voti, videlicet pro redemptione hujusmodi ad tria per reliquos religionum quarumlibet emitti consueta substantialia vota, ut peregrinationes transmarinas, pro accedendo ad infideles eosdem, & periculosam cum Paganis conversationem, & reliqua redemptionis ejusdem discrimina omittamus, tale vinculum fratribus dicti Ordinis B. Mariæ de Mercede videtur accedere ut

ut Ordo ipſe videatur non modo in regula largior, ſive præ aliis Ordinibus antedictis,ſed eis longè arctior,non immeritò poſſe cenſeri,auctoritate Apoſtolica, & ex certa ſcientia,tenore præſentium ſtatuimus, ac etiam ordinamus omnes,& ſingulos qui in præfato Ordine B.Mariæ ſolemne votum profeſſionis expreſsè emiſerint , ita ipſi Ordini perpetuis eorum vitæ temporibus fore efficaciter obligatos , ut abſque Sedis Apoſtolicæ ſpeciali licentia, eis ad alios quoſcumque , regulares etiam Monaſteriorum Ordines eos tranſeundi auctoritas , vel poteſtas minimè ſit conceſſa.Decernentes ſtatutum,& ordinationem noſtram hujuſmodi , etiam ad præfatas eorumdem profeſſorum trahi tranſlationes , ita videlicet, quod generalis Magiſter,& Definitores præfati, præſentes & qui pro tempore fuerint,per ſe,vel alium,ſeu alios quoſcumque religioſos, qui dictum Ordinem B. Mariæ expreſsè profeſſi fuerint,ut præfertur, de quibuſvis aliis Ordinibus eorumque Monaſteriis, domibus , ſive locis, ad quæ forſan, etiam cum ſuorum Superiorum licentia, & habitus mutatione pro tempore tranſiverant, repetere poſſint,& debeant.Ipſique ſic tranſlati religioſi,etiam ſine repetitione hujuſmodi ad priorem Ordinem B.Mariæ prædictum,ſub virtute ſanctæ obedientiæ redire omnimodè teneantur.

§.3. Et inſuper,ut eadem ſtatutum , & ordinatio facilius vendicet ſibi locum , omnibus & ſingulis Patriarchis,Archiepiſcopis,Epiſcopis, Abbatibus,aliiſque prælatis , necnon perſonis Eccleſiaſticis in dignitate conſtitutis, ad quos præſentes literæ , vel earum tranſumpta authentica pervenerint , per Apoſtolica ſcripta mandamus , quatenus Epiſcopi , & eorum quilibet, per ſe, vel alium,ſeu alios ſtatutum,& ordinationem,ac literas noſtras hujuſmodi,ubi,& quando expedire viderint,ac pro parte generalis Magiſtri ,& Definitorum prædictorum fuerint requiſiti,auctoritate noſtra ſolemniter publicantes , quoſcumque religioſos in eodem Ordine B. Mariæ expreſsè profeſſos,qui ad alios Ordines ſine dictæ Sedis ſpeciali licentia tranſierunt, vel in poſterum tranſierint, necnon etiam illos,quos in prælatorum,Regum, Reginarum, vel aliorum ſæcularium Principum Curiis,aut alibi ubicumque extra loca præfati Ordinis vagari eis conſtiterit, ad requiſitionem Magiſtri , aut Definitorum ipſius Ordinis ad loca d.Ordinis B.Mariæ, in quibus profeſſionem ejuſmodi emiſerint , infra certum de quo eis videbitur ſibi præfigendum peremptorium terminum competentem,omni cauſa, & occaſione ceſſantibus, protinus revertantur , dicta auctoritate noſtra moneant , & mandent eiſdem. Et nihilominus ſi monitioni , & mandato hujuſmodi non paruerint cum effectu, ipſos ad hoc per cenſuram Eccleſiaſticam , necnon arreſtationem , ſi opus fuerit perſonarum,ac carcerationem, ac alia fortiora remedia, necnon contradictores quoſlibet,& rebelles, cujuſcumque dignitatis, ſtatus, nobilitatis , præeminentiæ , vel conditionis fuerint ,etiamſi Pontificali,Regali, Reginali , aut alia quavis Eccleſiaſtica ſeu mundana dignitate præfulgeant,per cenſuram eamdem,appellatione remota compellant,invocato ad hoc,ſi opus fuerit,auxilio brachii ſæcularis.

§.4. Non obſtantibus fel. rec. Bonifacii Papæ Octavi prædeceſſoris noſtri, illis præſertim, quibus cavetur, ne quis extra ſuam civitatem,& diœceſim,niſi in certis exceptis caſibus , & in illis , ultra unam dietam à fine ſuæ diœceſis ad judicium evocetur,ſeu ne Judices à Sede deputati prædicta extra civitatem, & diœceſim , in quibus deputati fuerint, contra quoſcumque procedere , ac alii, vel aliis vices ſuas committere , ſeu aliquos ultra unam dietam à fine diœceſis eorumdem trahere præſumant,ac de duabus dietis in Concilio generali , & perſonis ultra certum numerum ad judicium non vocandis , & aliis conſtitutionibus, & ordinationibus, necnon privilegiis, indulgentiis,conceſſionibus,ſtatutis,decretis, ordinationibus,& aliis literis Apoſtolicis Monachorum, Fratrum Mendicantium,& aliis Ordinibus ſupradictis,eorumque Monaſteriis,domibus, ſive locis per Sedem prædictam, vel Legatos ejus , aut alios quoſcumque in genere , ſeu in ſpecie conceſſis, quorumcumque tenorum exiſtant, ſtatutis quoque , & conſuetudinibus eorumdem , juramento , confirmatione Apoſtolica , vel quavis firmitate alia roboratis, quibus omnibus, & ſingulis , etiamſi de illis ſpecialis , & expreſſa mentio habenda foret , quoad hoc,illis alias in ſuo robore permanſuris derogamus expreſsè,cæteriſque contrariis quibuſcumque,aut ſi aliquibus communiter vel diviſim à dicta ſit Sede indultum, quod interdici , ſuſpendi, vel excommunicari,aut extra, vel ultra certa loca ad judicium evocari non poſſint, per literas Apoſtolicas,non facientes plenam, & expreſſam,ac de verbo ad verbum,de indulto hujuſmodi mentionem.

Exemplis credi jubet.

§.5. Verum quia difficile foret, præſentes literas ad ſingula mundi loca originaliter poſſe transferri , volumus , quod earum tranſumptis authenticis , manu publica duorum notariorum ſubſcriptis, & ſigillo alicujus Prælati,vel Collegii roborati , plena fides in judicio,& extra ubicumque exhibita fuerint adhibeatur, ac ſi literæ ipſæ originales forent exhibitæ,vel oſtenſæ.

Nulli ergo, &c.

Dat.P. An. 3. die 31.Oct.

Datum Romæ apud S. Petrum , Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo quadringenteſimo quinquageſimo ſeptimo , Pridie Kalend. Novemb. Pontificatus noſtri anno 3.

IV.

Exemptiones , & immunitates Monaſterii , & Monachorum S.Salvatoris Meſſanenſis, Ordinis S.Baſilii.

Confirmationem habes in conſtitut.58. Greg. XIII. Benedictus , ubi remiſſivè alia notabo de hoc Ordine.

Edita An. D. 1457.

CALLISTVS EPISCOPVS, Servus Servorum Dei : Ad perpetuam rei memoriam.

Procemium.

URget nos ſuſcepti cura regiminis , & auctoritas pontificalis inducit, ut pro felici ſtatu Eccleſiarum, & Monaſteriorum omnium, præſertim S.R.E. Cardinalibus nobiſcum aſſiduè in agro Dominico laborantibus commiſſorum,ac in eis ſacræ Religionis, & divinis laudibus deditarum perſonarum , paternæ conſiderationis acie ſolicitè cogitantes, illorum occurramus diſpendiis, ac profectibus conſulamus , ut ademptis eorum gravaminibus oneroſis, illa ad laudem , & gloriam Altiſſimi proſperis jugiter proficiant incrementis.

Cauſa hujus conſtitutionis.

§.1.Cum itaque ſicut accepimus Monaſterium S. Salvatoris de Lingua Farl Ordinis S. Baſilii ad Romanam Eccleſiam nullo medio pertinens Meſſanenſis Diœceſis, quod Venerabilis frater noſter Beſſarius Epiſcopus Tuſculanus , Apoſtolicæ Sedis conceſſione obtinet in commendam,facultates, & redditus ſatis tenues habeant, & exiles : attamen præfatus Epiſcopus Monaſterium prædictum multipliciter deformatum , & depauperatum ad ſtatum regularem pro poſſe reducere , & in eo virorum religioſorum, ac Monachorum probatæ vitæ ſufficienti numero Conventum reintegrare & reſtaurare proponat.

Confirmatio immunitatum Monaſterii.

§.2. Nos Monaſterium ipſum favoris Apoſtolici præſidio communire volentes , ut eo copioſius inibi divinum accreſcat obſequium , quo uberior ibidem gratia per nos fuerit elargita , præfati Epiſcopi in hac parte ſupplicationibus inclinati , quaſcumque exemptiones, libertates,& immunitates,quæ olim à Rom.Pontificibus prædeceſſoribus noſtris eidem Monaſterio conceſſæ fuerunt,harum ſerie approbamus,& confirmamus.

Exemptio à juriſdictione Ordinariorum & aliorum,& à collectis & impoſitionibus. Ad hoc vide declarationem Conc. Trid. ſeſſ. 25. c.11.& 14 & Clem. VIII. conſt. 39. Suſcepti.

§.3. Dilectos filios Conventum, Monachos , & Miniſtros,tam præſentes, quam etiam futuros d. Monaſterii,eiuſque juriſdictiones,proprietates, bona, & oppida, ipſiuſque incolas atque loca cum omnibus juribus,rationibus,& bonis mobilibus,& ſtabilibus, cum pertinentiis ſuis,ab omni juriſdictione,ſuperioritate,dominio, & poteſtate Ven.fratris noſtri Archiepiſcopi Meſſanenſis , & aliorum Judicum ordinariorum quorumlibet , à collectis quoque,& ab illicitis ex conſuetudine impoſitionibus,oneribus,gravaminibus, contra Sanctorum Patrum decreta impoſitis, aut de cætero imponendis, necnon ab

illorum

Aliis Monasteriis etiam has exemptiones concessit Greg. 13. infra in ejus const. 45. Cogit.

illorum collectoribus, & exactoribus, & receptoribus, seu ad hujusmodi collectiones, receptiones, vel exactiones quomodolibet deputatis, & deputandis officialibus, auctoritate Apostolica tenore præsentium prorsus eximimus, & totaliter liberamus, necnon sub B. Petri, & dictæ Sedis atque nostra protectione, imitantes prædecessores nostros, suscipimus, atque ipsi Sedi volumus, & decernimus immediatè subjacere, ita quod Archiepiscopus, & Ordinarii, ac alii supradicti, etiam ratione delicti seu contractus, aut rei de qua agitur, ubicumque committatur delictum, ineatur contractus, vel res ipsa consistat, nullam possint in Conventum, Monachos, Ministros, personas, Monast. membra, loca, & bona prædicta, utpotè penitus, & omninò exempta, si & prout ab Apostolica Sede per prædecessores nostros concessum existit, seu indultum, eisque melius usi fuerint, superioritatem, jurisdictionem, seu potestatem, vel aliquod dominium exercere, nec ab eis ratione impositionum, collectarum, vel subsidiorum hujusmodi, quicquam petere, exigere, recipere, vel levare nisi censum dumtaxat Ecclesiæ Messanensi debitum, si & prout in privilegiis præfati Monasterii, & melius usi sunt, dicitur contineri, indulto Apostolico, ut præmittitur, ad quem nos referimus, ipsaque & contenta in eis, observari volumus penitus, & omninò. Decernentes irritum, & inane quicquid in contrarium præmissorum quomodolibet contigerit attentari.

Derogatio contrariorum.

§. 4. Non obstantibus illis quæ in prædictis indultis Apostolicis cautum est minimè debere obstare, & aliis quibuscumque.

Nulli ergo, &c. Si quis autem, &c.

Dat. P. An. 3. die 20. Apr.

Datum Romæ apud S. Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo quadringentesimo quinquagesimo septimo, xij. Kalend. Maii, Pontificatus nostri Anno tertio.

PIUS SECUNDUS PONTIF. CCXIV.

ANNO DOMINI MCDLVIII.

PIus II. Senensis, Æneas Silvius Piccolomineus anteà dictus, Presbyter Cardinalis tituli S. Sabinæ, Creatus 14. Kalendas Septembris anno 1458. Coronatus tertio Nonis Septembr. eodem anno, sedit annos 5. menses 11. dies 27. creavit Cardinales 14. Obiit Anconæ 17. Kalendas Septemb. anno 1464. Corpus ejus in Urbem delatum die 24. Augusti eodem anno, sepultum fuit in Basilica Sancti Petri sub Altari S. Andreæ. Vacavit sedes dies 17.

Expeditio bullæ Calysti III. de Canonizatione S. Vincentii Valentini, professoris Ordinis Fratrum Prædicatorum S Dominici, ejusque adscriptio Catalogo SS: Confessorum, & institutio suæ festivitatis pro die 6. mensis Aprilis.

Hoc festum die 5. Mensis, qua occubuit, celebrari consuevit, ut habetur in Martyrologio.

PIUS EPISCOPUS, Servus Servorum Dei: Ad perpetuam rei memoriam. *Edit. 1458.*

RATIONI congruit, & convenit honestati, ut ea quæ Romani Pontificis deliberatione provida ac Ven. fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, omniumque Prælatorum tunc in Romana Curia residentium consilio, & assensu unanimi decreta, statuta, & ordinata fuerunt, licet ipsius prædecessoris superveniente obitu literæ Apostolicæ confectæ non fuerint super illis, suum plenarium sortiantur effectum.

§. 1. Dudum siquidem fel. rec. Calystus Papa III. prædecessor noster, Jesu Christi in terris, superna dispositione Vicarius, & B. Petri cœlestis Regni clavigeri successor, cum militantis Ecclesiæ gubernacula superna regeret voluntate, & immensam Dei nostri clementiam in eo maximè interna meditatione cognosceret, quod hominem quem ad suam imaginem similitudinemque formaverat, à se ipso incommutabili bono, dolo serpentis aversum, ad se brachio suæ virtutis reducere, & culpæ ipsius lapsum volens in persona propria reparare, humanæ naturæ ministerio usus est, ut sua mirabili potentia inde medelam ferret hominibus, unde vulnus cernebatur illatum, ac pro sua bonitate debitor ipse homo, & obnoxius remaneret. Nam licèt omnipotens sermo dilapsus foret antea in Prophetas, ut divini secretum consilii cognoscentes, ac spem humanæ reparationis habentes, solum Creatori suo servirent, ipsum Dominum adorarent, ac posteros venerari, & adorare docerent, in fine tamen sæculorum cum venit temporis plenitudo, misericordiarum pater ingenitus, Verbum suum, per quod fecit & sæcula, de cœlis misit in orbem, ut humanam carnem assumens, æternæ vitæ viam lapsis perditisque ostenderet, culpam protoplasti in ara crucis, proprio cruore dilueret, nobisque cœli januam aperiret. Utque tanti mysterii, Incarnationis videlicet, & redemptionis hujusmodi veritas cunctis mortalibus innotesceret, Apostolos suos, quos in vitæ, doctrinæ, & operum suorum testimonium elegerat, aliosque discipulos in universum mundum ad prædicandum Evangelium destinavit, qui suis eloquiis, signis, & virtutibus veluti solis radiis orbem terrarum illuminarent. Sed cum successu temporis callidi hostis iniquitas, antiquæ & usitatæ fraudis commentis, humanum genus tam grandis, & sacratissimæ redemptionis fructu privare, & in æternam prædam adducere moliretur, divina clementia semper generi miserata humano suæ Ecclesiæ orthodoxæ opportunè subveniens, viros misit plurimos, sanctitate, & scientia præditos, virtutibus redimitos, tempori convenientes, qui velut divini gregis arietes, rectum iter gregi suo, ducatumque præberent, & bonis adhortantibus operibus, & exemplis hominum titubantes animos roborarent, aut martyrii gloria aut vitæ integritate, seu errorum gentilium, & hæreticorum confutatione, vel divinæ virtutis, & promissæ felicitatis æternæ prædicatione, eidem sacrosanctæ Ecclesiæ præsidia maxima, & adjumenta tribuerent.

§. 2. Atqui ejusdem prædecessoris temporibus, cum in occiduis partibus, Judæorum maximè, & infidelium multitudo crevisset, ac literis, & divitiis affluerent propemodum, tremenda quoque dies illa novissima oblivioni penè tradita esset, divinæ providentiæ altitudo quæ præclaris viris eandem Ecclesiam instaurare, & decorare disposuerat, pro ipsorum salute fidelium Vincentium

Valen